

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

5.Bhar.180/2022/9. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2023. február 24. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A sikkasztás büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2022. április 21. napján kelt 25.Bf.10.475/2021/7. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

[1] A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2021. május 25. napján kihirdetett 11.B.20.434/2020/37. számú ítéletével Terhelt1 I.r. vádlottat az ellene társtettesként elkövetett, a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntette miatt emelt vád alól bizonyítottság hiányában (a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással) felmentette. Terhelt2 II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki sikkasztás büntetében [Btk. 372. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], ezért öt 150 napi tétel, napi tételenként 1000,- Ft, összesen 150.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén a szabadságvesztésre történő átváltoztatásról. A felszámoló egyéb érdekelt1 által előterjesztett polgári jogi igényt egyéb törvényes útra utasította, a bűnügyi költséget megosztotta a II.r. vádlott és az állam között.

[2] Az elsőfokú ítélet ellen a kölcsönösen bejelentett fellebbezések folytán másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék a 2022. április 21. napján – az ügyész részvételével megtartott nyilvános ülésen – hozott 25.Bf.10.475/2021/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében megváltoztatta.

[3] Az I.r. vádlottat 1 rb., a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett sikkasztás büntette miatt emelt vád alól tekintette felmentettnek, ellenben bűnösnek mondta ki 1 rb., a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett sikkasztás büntetében, amiért 300 napi tétel, napi tételenként 4000, - Ft, összesen 1.200.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte, azzal hogy azt meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Kötelezte továbbá a bűnügyi költség megfizetésére.

[4] A II.r. terhén megállapított bűncselekményt társtettesként elkövetettnek minősítette, a jogszabályi megjelölést a Btk. 372. § (3) bekezdés a) pontjára helyesbítette. Ezen túlmenően a II.r. vádlottat 1 rb., a Btk. 372. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett sikkasztás büntette miatt emelt vád alól felmentette. A vele szemben kiszabott pénzbüntetés összegét felemelte az I.r. vádlottal szemben napi tételben és napi tételösszegben kiszabottal megegyező összegre. Egyebekben az elsőfokú ítéletet a vádlottak személyi adatainak helyesbítésével helybenhagyta.

[5] A kihirdetés útján közölt másodfokú ítélet ellen a vádlottak védője felmentésért fellebbezett.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2022. június 3-án kelt BF.362/2022/4. számú átiratában a másodfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[7] Az átirat kitért arra, hogy a Be. 615. § (1) bekezdése alapján megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége, és a védői fellebbezés a Be. 615. § (2) bekezdés a), b) és c) pontjai, valamint a (3) bekezdés a) pontja alapján joghatályos. Rögzítette, hogy a fellebbezés a Be. 621. § (2) bekezdése alapján tanácsülésen elbíráلható.

[8] Hangsúlyozta, hogy az eljárási szabályokat az elsőfokú bíróság a másodfokú ítélet 9. oldal [28] pontjában írt kivételtől eltekintve betartotta, az ott írt relatív eljárási szabályszegés pedig nem volt kihatással az ügyben való érdemi döntésre. A másodfokú bíróság az ügyész szerint nem sértett eljárási szabályt.

[9] Kitért arra is, hogy a kerületi bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének nem mindenben tett eleget, azonban a felderítetlenség abból is fakadt, hogy az eljáró ügyész nem tett indítványt egyes tények bizonyításra. Ezt a másodfokú eljárásban már nem lehetett korrigálni, ellenben az elsőfokú ítélet – hiányosságban, iratellenességben és téves ténybeli következtetésben megnyilvánult – részleges megalapozatlanságát a törvényszék az iratok tartalma alapján és helyes ténybeli következtetéssel pótolta, ezzel az ítélet történeti tényállását a másodfokú felülbírálatra alkalmassá tette.

[10] Az ügyészi álláspont szerint a másodfokú ítélet indokolása rámutatott a kerületi bíróság anyagi jogi tévedésére, amely az I.r. vádlott felmentését és a II.r. vádlott bűnösségének megállapítását eredményezte, és a törvényszék által a másodfokú eljárásban irányadóvá tett tényállás alapján a bűnösségre vont következtetések okszerűek, a II.r. vádlottal

szemben a felmentő rendelkezés, a vádlottak cselekményének jogi minősítése és a büntetésük törvényesek.

[11] A vádlottak közös védője fellebbezésének 2022. június 27-én kelt írásbeli indokolásában – a fellebbezést fenntartva – a vádlottak elsődlegesen bűncselekmény-, másodlagosan bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta.

[12] Kifejtette azon véleményét, hogy a házipénztár vonatkozásában az elkövetési magatartás minimális feltárására lett volna szükség az eljárás során, az ügyészség ezzel szemben vádiratában meg sem nevezett konkrét elkövetési magatartást. E körben rámutatott, hogy a másodfokú bíróság által pontosított tényállásban sem került az felderítésre és erre vonatkozóan az ügyészség sem tett előadást fellebbezésében, hogy a saját célra való felhasználást miképpen valósították meg a vádlottak. Önmagában az, hogy a házipénztár összegével nem számoltak el az új ügyvezető felé és a házipénztár összegét nem adták át részére, nem valósítja meg a sikkasztás bűncselekményét, mivel a sajátjaként rendelkezés tényállási elem bizonyítása hiányzik.

[13] A házipénztárban kezelt összeggel kapcsolatos másodfokú bíróság általi megállapítást is vitatta azzal, hogy az I.r. vádlott és a volt ügyvezető, tanú2 között 2014. október 2. napján készült házipénztár átadásáról szóló jegyzőkönyv alapján ekkor a cég1 házipénztárában 1.917.588,- Ft összeg került átadásra I.r. vádlott részére. Figyelembe véve benyújtó2 (a cég1 könyvelését 2014. november 3. után ellátó könyvelő) 2017. június 6. napján a nyomozás során tett tanúvallomásában foglaltakat, megalapozatlannak tartotta, hogy a társaság házipénztára több mint egymillió forinttal nőtt volna egy hónap alatt 2014. november 3-ig. Utalt arra a vádlotti védekezésre, hogy a cég1 és a II.r. vádlott között 2014. október 3. napján kölcsönszerződés jött létre 1.039.888,- Ft összegre vonatkozóan, amely készpénzben került átadásra, tehát azzal a házipénztár összege csökkent. Ugyancsak e körben hívta fel a figyelmet arra, hogy a II.r. vádlott a használatában álló szám2 frsz-ú gépjármű lízingdíjainak megfizetését átvállalta, majd amikor az ügyvezetői minősége 2014. november 3-án megszűnt, az általa megfizetett lízingdíjak mindösszesen 261.501,- Ft összegben a részére jártak. Szintén e vonatkozásban írt arról, hogy a II.r. vádlott saját számlájáról a cég1 helyett a NAV részére 2014. november 3. napjáig mindösszesen 2.502.000,- Ft összeget (az azt követő időszakkal együtt összesen 6.554.935,- Ft) fizetett meg, továbbá tanú20nak és a Bt1-nek is tartozott a cég, amely követeléseket szintén a II.r. vádlott fizette meg, a korábban csatolt számlakivonattal igazoltan. Kiemelte még, hogy a szám2 frsz-ú gépjármű lízingdíjai címén a II.r. vádlott által befizetett összegek a házipénztár vádban hivatkozott összegét meghaladták.

[14] Álláspontja szerint a fentiek alapján – mivel így a II.r. vádlott összesen 8.489.635,- Ft-ot fizetett meg a társaság helyett – a házipénztár kimutatott összegének felhasználása teljes mértékben igazolásra került, tehát bűncselekmény elkövetése nem állapítható meg, mivel nincsen olyan összeg, amely kiadására kötelezhetőek lennének a vádlottak. Ezen álláspontja alátámasztására bankszámlakivonatokat csatolt.

[15] Kifogásolta még, hogy a kölcsönszerződés kapcsán nem értékelte a másodfokú bíróság a tényállás kiegészítése körében benyújtó2 tanúnak a 2021. január 19-i tárgyaláson

tett tanúvallomásában foglaltakat, miszerint: „A főkönyvi kivonatból dolgoztam 2015-től, valamikor tavasz tájékán, visszamenőleg január 1-től. A 2014-es évre semmim nem volt.”, továbbá rámutatott arra, hogy a felszámolási eljárás is irathiany miatt egyszerűsített módon került lefolytatásra. A védői álláspont szerint e két bizonyíték azt igazolja, hogy tanúl nem kezelte megfelelően az iratokat. Hangsúlyozta, hogy önmagában az, hogy a kölcsön a könyvelésben nem szerepelt és a tanúl által részben rendelkezésre bocsátott iratok között nem volt fellelhető a kölcsönszerződés, nem értékelhető a védelem által felhívott bizonyíték valódiságának kétségbe vonására alapot adónak.

[16] Kiemelte, hogy tanúl azon mulasztása, hogy az ügyvezetés átvételekor közbenső mérleg készítését nem követelte meg, továbbá az ő felelőssége alatt készült beszámolók megalapozatlansága és hiányossága nem eredményezheti a vádlottakat mentesítő bizonyíték kizárását, különös tekintettel a felek között fennálló érdekellentétre.

[17] Hiányolta, hogy nem folytatott sem az első-, sem a másodfokú bíróság arra vonatkozó bizonyítást, hogy a II.r. vádlott a kölcsönszerződés keltének napján, 2014. október 3-án Magyarországon tartózkodott-e; és a másodfokú bíróság abból a tényből, hogy a 2014. október 2-i taggyűlésen személyesen nem volt jelen, megalapozatlan következtetést vont le ezzel kapcsolatban, ami ilyen módon nem alkalmas a védelem bizonyítékának figyelmen kívül hagyására.

[18] Kifogásolta a másodfokú bíróság esetleges hűtlen kezeléssel kapcsolatos megjegyzését (másodfokú ítélet [65] bekezdése) is azzal, hogy a társaság vagyonának kölcsönszerződéssel való kölcsönzése semmilyen jogszabályba nem ütközik önmagában.

[19] Álláspontja szerint a vádhatóság elmulasztotta az olyan,összepszerűségében és elkövetési magatartásában meghatározható házipénztár-hiány kimutatását és annak bizonyítását, mely összeg vádlottak általi felhasználása ne lett volna igazolható, ezáltal bűncselekmény elkövetése egyik vádlott tekintetében sem állapítható meg, így felmentésük a Be. 566. § (1) bekezdés a) pontja alapján – bűncselekmény hiányában – indokolt.

[20] Alaptalannak nevezte továbbá a másodfokú bíróság azon megállapítását, miszerint a társaságnak a házipénztárban kezelt összegre vonatkozó igénye nem egyenmű a vádlottak által a társaság kötelezettségébe tartozó teljesített fizetésekkel. Álláspontja szerint a pénzfizetésre vonatkozó kötelezettség tekintetében az egyenműség a pénzfizetési kötelezettségből adódik, az egyenműség fogalmát tekintve függetlenül attól, hogy készpénzről, vagy számlapénzről, vagy a „pénz” bármilyen más megnyilvánulási formájáról van szó.

[21] Kifogásolta a társtettesi elkövetési minőség másodfokú bíróság általi megállapítását is arra hivatkozva, hogy a konkrétan megjelölt elkövetési magatartás hiányában nem lehet alap annak kimondására sem, hogy azt a vádlottak egymás cselekményéről tudva, közösen valósították meg, figyelemmel a II.r. vádlott huzamos külföldi tartózkodására is.

[22] E körben vitatta a másodfokú bíróság azon okfejtésének helyességét, mely szerint önmagában az, hogy a II.r. vádlott ismerte a társaság körülményeit és tisztában volt az egyes jogügyletekkel, megalapozza a társtettesi elkövetési módot. Hangsúlyozta, hogy a másodfokú bíróság sem határozott meg semmilyen tevőleges magatartást a II.r. vádlott részéről, márpedig a sikkasztás bűncselekménye tevőleges magatartást követelne meg.

[23] A védő fellebbezése nem alapos.

[24] Tekintettel a vádlottak terhére bejelentett fellebbezés hiányára, illetőleg arra, hogy nyilvános ülés kitűzését az ügyészség, a két vádlott és védőjük sem indítványozta, a Be. 621. § (2) bekezdése alapján a fellebbezés tanácsülésen történő elbírálásának feltételei fennálltak.

[25] A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, valamint azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatára eredményezett, és az első- és másodfokú bírósági eljárást arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki milyen okból fellebbezett. A (2) bekezdés alapján a döntése kiterjedt a bűnügyi költséggel kapcsolatos döntésre, mint az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező ítéleti rendelkezésre és a polgári jogi igényre vonatkozó döntésre is.

[26] A Be. 618. § (4) bekezdése értelmében (azzal a megjegyzéssel, hogy ellentétes döntés hiányában a másodfellebbezés lehetősége sem nyílt meg) nem terjedt ki a felülbírálat a társtettesként elkövetett sikkasztás büntetéseire vonatkozó felmentő rendelkezésekre, következésképpen a harmadfokú bíróság az e rendelkezésekkel összefüggő esetleges relatív eljárási szabálysértéseket és e körben a tényállás megalapozottságát sem vizsgálhatta. Vizsgálata ennek megfelelően kizárólag a cégl sérelmére megvalósított cselekményre vonatkozó tényállás megalapozottságára terjedhetett ki, mivel a vád sz.gépkocsi típusú személygépkocsit érintő részét a másodfokú bíróság – vitát tűrő módon – külön cselekményként értékelte.

[27] A felülbírálat során az ítéltábla megállapította, hogy az eljáró bíróságok közül a kerületi bíróság az eljárást túlnyomórészt, míg a másodfokú bíróság teljes mértékben a perrendi szabályok betartásával folytatta le. Ahogy a törvényszék, úgy az ítéltábla sem észlelt az ügydöntő határozatok hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 607. § (1) bekezdése, illetve a Be. 608. § (1) bekezdése szerinti továbbá a Be. 609. § (1) és (2) bekezdése szerinti eljárási szabálysértést, amely az ügy érdemi elbírálását kizárta volna, ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak.

[28] A törvényszék által az elsőfokú bírósági eljárásnál észlelt relatív eljárási szabálysértés (a vádlottak nyomozati vallomásának az előkészítő ülésen történt jogszabályi alapot nélkülöző ismertetése) az ügy érdemére kihatással nem volt.

[29] Megállapítható, hogy az eljáró bíróságok a vád tárgyává tett és felülbírálat alapját képező bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárták, tényállás tisztázási kötelezettségüknek eleget tettek. E körben kiemelés érdemel, hogy – ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség átirata is utal – az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségét hiányosan teljesítette, ami részben megalapozatlan tényállást eredményezett. Ezt a részleges megalapozatlanságot ugyanakkor a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) és (3) bekezdésében írt eszközök helyes, a Be. 593. § (4) bekezdésében – és ezzel együtt a Be. 164. § (1) bekezdésében – foglaltak körütekintő figyelembevételét is magába foglaló alkalmazásával maradéktalanul kiküszöbölte, és az azzal kapcsolatos eljárásának, valamint végkövetkeztetéseinek példás alapossággal indokát is adta. E vonatkozásban nem tévedett akkor sem, amikor a védői érveléssel szemben – az EBH2019. B.9. számú elvi határozat releváns részének felhívásával – úgy foglalt állást, hogy a valós megalapozatlanság kiküszöbölése során a fenti törvényes eszközök használata nem ütközik a felülmérlegelés Be. 591. § (1) bekezdésében rögzített tilalmába.

[30] Egyetértett az ítéltábla a törvénsszékekkel abban is, hogy a vád a terhelteknek felrótt cselekményeket a törvény által elvárt konkrétsági szinten tartalmazta.

[31] Helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre is, hogy a II.r. vádlott közhiteles bűnügyi nyilvántartásban már nem szereplő korábbi elítélése a Btk. 97. § (2) bekezdése alapján az ítéletben nem tüntethető fel, így azt a fenti törvényhelynek megfelelően mellőzte az elsőfokú ítéletből.

[32] A másodfokú bíróság általi kiegészítéssel és helyesbítéssel, továbbá az elsőfokú ítéletben szereplőtől eltérő módon megállapított tényállást a harmadfokú bíróság mindenben hiánytalannak és pontosnak találta, az téves ténybeli következtetést sem tartalmaz, a bizonyítékok okszerű értékelésén alapul, így a Be. 619.§ (1) bekezdése alapján a harmadfokú eljárásban is irányadó volt.

[33] Az elsőfokú bíróság éppen elégséges módon, a másodfokú bíróság azonban teljeskörűen, az elsőfokú bíróság nagyfokú indokolási hiányosságait messzemenően és példaértékűen kiegészítve eleget tett indokolási kötelezettségének.

[34] A másodfokú bíróság az eltérő tényállás megállapításakor a felülmérlegelés tilalmát nem sértette, s következetesen mutatott rá az elsőfokú ítélet megalapozatlansági hibáira, s arra, hogy eltérő megállapításait mely bizonyítékokra alapozta.

[35] Az ítéltábla az e körben előadottakkal mindenben egyetértett, ezért – a Be. 617. §-a alapján alkalmazandó Be. 605. § (4) bekezdésében írtak szem előtt tartásával – csak a következők kiemelése szükséges:

[36] A másodfokú bíróság tényszerűen állapította meg, hogy a vád szerinti sz.gépkocsi típusú személygépkocsi nem volt a cég tulajdona, ezáltal a Kft. sérelmére a vád szerinti bűncselekmény ezen elkövetési tárgyra nem volt megvalósítható. Az e körben fentebb említett vitát érdemlő kérdés mindössze az lehet, hogy e ténybeli helyzet külön felmentő rendelkezés meghozatalát indokolta-e.

[37] A felülbírálat kereteit a Be. már hivatkozott 618. § (4) bekezdése alapján meghaladja, ugyanakkor a teljesség kedvéért e tekintetben szükségesnek tartja megjegyezni a harmadfokú bíróság, hogy a gépkocsi használatára vonatkozóan 2014. július 15-én létrejött megállapodás (elsőfokú ítélet [37] bekezdése) azt rögzítette, hogy a gépkocsit a II.r. vádlott mint a társaság tulajdonosa és/vagy ügyvezetője jogosult használni, és elszámolást eredményező felbontó feltételként e megállapodás 7. pontja szerint csak azt az esetet határozták meg a felek, ha a II.r. vádlott ügyvezetői tisztsége és tagsági viszonya is megszűnik. Figyelemmel arra, hogy 2014. november 3-i üzletrészátruházás során tanúl csak a Kft. üzletrésznének 80%-át szerezte meg, e bontó feltétel – a II.r. vádlott tagságának megmaradása okán – nem következett be.

[38] A törvényszéknek az üzletrészátruházás napján a házipénztárban tárolt pénzösszeg megállapításával kapcsolatos álláspontjával (másodfokú ítélet [62] bekezdése) az ítéltábla szintén egyetértett. A másodfokú bíróság által hivatkozott bizonyítékok egyértelműen és kétséget kizáró módon alátámasztják azt, hogy a házipénztár tartalma miatt nem lehetett bizonyossággal a vádban írt magasabb összeg, és azt is, hogy az első ügyvezetőváltást (2014. október 2-át) követően miért nem csökkenhetett – igazolt gazdasági esemény hiányában – az ott tárolt pénzösszeg. E vonatkozásban indokolt megjegyezni, hogy a védő figyelmét elkerülte az, hogy a másodfokú bíróság a vád szerintinél alacsonyabb összegben határozta meg a házipénztár tartalmát.

[39] Rendkívül részletesen és logikai hibáktól mentesen adta indokát a másodfokú bíróság annak is, hogy a vádlottak által utóbb hivatkozott kölcsönszerződés valódiságát miért tartotta megkérdőjelezhetőnek (másodfokú ítélet [63]-[65] bekezdése), és okkal vetette fel azt, hogy a kölcsönszerződés valódiságára vonatkozó vádlotti állítás elfogadása esetén sem lenne magyarázat arra, hogy a 2014. október 2-án megvolt és a kölcsönszerződés szerinti összeg különbözete miért nem került átadásra az új ügyvezetőnek, tanúlnak – amely összeg egyébként ugyanazon bűncselekmény megállapítására lett volna alkalmas a Btk. 459. § (6) bekezdés b) pontjára tekintettel.

[40] A II.r. vádlottnak a házipénztárban tárolt összeggel kapcsolatos tudattartalmára vonatkozóan az indokolás mindössze annyiban egészítendő ki, hogy mivel a II.r. vádlott az irányadó tényállás szerint jóval régebben volt a cég tulajdonosa és ügyvezetője, e mellett a cég működtetésében – az általa hivatkozott átutalásokból is megállapíthatóan – komoly szerepet vállalt, tudatában kellett lennie a házipénztár létének, valamint annak, hogy a házipénztár átadása az ügyvezetőváltáskor alapkövetelmény. Különösen vezető tisztségviselői minőségére, tulajdonosi pozíciójánál fogva pedig a gazdasági társaság működését alapjaiban érintő döntési jogkörére tekintettel alappal nem hivatkozhat az ezekkel kapcsolatos ismerethiányra. Ennélfogva nincs jelentősége annak, hogy az előző ügyvezetőváltáskor nem volt jelen.

[41] A védőnek a házipénztár tartalmával és a II.r. vádlott jelenlétével, illetőleg tudattartalmával kapcsolatos érvei valójában a másodfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét és annak eredményét támadják, amely a megalapozott tényállás mellett eredményre nem vezethet. A sajátjaként rendelkezés tényállásban írtaknál pontosabb meghatározása a bűnösség megállapításához szükségtelen, az ott írt pénzüsszeg megtartásával a vádlottak az elkövetési magatartást megvalósították: a pénzt megtartották, vagyis azzal úgy rendelkeztek, mintha a sajátjuk lenne.

[42] Ugyancsak nem foghat helyt a védőnek az az érvelése, amely a II.r. vádlott által a cég helyett teljesített kifizetések bűnösséget kizáró voltára vonatkozik: a házipénztár átadása az új ügyvezetőnek a vádlottak kötelessége volt, azt azonban egymással egyetértve nem teljesítették, ezáltal büntetőtörvénybe ütköző cselekményt valósítottak meg. Ehhez képest a II.r. vádlott által esetlegesen teljesített kifizetések a cég (vagy annak felszámolója) és a II.r. vádlott közötti elszámolási vita tárgya lehet, de a házipénztár tartalmának megtartásával előállt büntetőjogi felelősséget nem csökkenti és nem zárja ki.

[43] A logikai analízissal és a mérőműszerrel összefüggésben – az ügyészség egyetértő álláspontjára is figyelemmel – a másodfokú bíróság részéről kifejtettek kiegészítésre nem szorulnak.

[44] Mindezek alapján a másodfokú bíróság vont helyes következtetést a vádlottak bűnösségére és a cselekmény minősítése mindenben megfelel a büntető törvény rendelkezéseinek, a jogi indokolásban e körben rögzítettek javarészt helytállóak, azonban a törvényszéknek a folytatólágosság törvényi egységére vonatkozó álláspontja téves – azzal együtt, hogy a külön felmentő rendelkezés szükségtelenségére vont eljárásjogi végkövetkeztetése más okból helyes.

[45] A vádlottakat az ügyészség azzal vádolta, hogy a vádirati tényállás szerinti sikkasztást a Kft. egyes vagyonelemeivel összefüggésben valósították meg, és ahogyan arra a másodfokú bíróság ítéletében helyesen utalt (másodfokú ítélet [69] bekezdése), a cselekmény az üzletrészátruházás napján, 2014. november 3-án vált befejezetté, mégpedig azzal, hogy a vádlottak a házipénztár összegét azon a napon, amikor ezt meg kellett volna tenniük, nem

adták át az új ügyvezetőnek, azt – mint saját pénzüket – megtartották. Bizonyítottság esetén a logikai analízátor és a mérőműszer átadásának hiányát és az azzal ily módon való sajátjukként rendelkezést úgy kellett volna értékelnie a bíróságnak, mint a társaság egységes vagyonát képező további elemeinek egyidejű elsikkasztását, azaz nem úgy, mintha a vádlottak ugyanolyan bűncselekményt, egységes elhatározással, azonos sértett sérelmére, rövid időközönként többször követtek volna el [a Btk. 6.§ (2) bekezdése szerinti folytatólágosság]. A vagyonelemek együttese képezte azt a társasági vagyont, amit a vádlottaknak át kellett adniuk az új ügyvezetőnek a fenti időpontban, ezáltal a bűnösséggel érintett cselekményük (a házipénztár tartalmával való sajátjukként rendelkezés) a bizonyítottság hiánya okán terhükre nem rótt részecselekménnyel (az analízátor és a mérőműszer megtartása) nem törvényi, hanem természetes egységet képez. Ez a tényleges akadálya a külön felmentő rendelkezés meghozatalának.

[46] A társtettesi elkövetői alakzat megállapítása a fentiekből (a házipénztárral kapcsolatos vádlotti tudattartalom) következően törvényes.

[47] A II.r. vádlott bűnösségének ismételt kimondása az azonosan minősülő – bár az elsőfokú bíróság által pontatlan jogszabályhellyel megjelölt – másik cselekményben kétségkívül értelemzavaró és a határozat végrehajtását megnehezítő jogi megoldás lett volna, ezért a harmadfokú bíróság osztotta az annak mellőzésére vonatkozó törvényszéki álláspontot (másodfokú ítélet [89] bekezdése).

[48] A büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék helyesen tárta fel, azokat csak az időközben eltelt újabb tíz hónapnyi időmúlással kell kiegészíteni. A másodfokú bíróság által az I.r. vádlottal szemben kiszabott, illetőleg a II.r. vádlottal szemben – okkal, és kellő magyarázattal – felemelt tételszámú és napi tételösszegű büntetés ugyanakkor méltányos, és még az újabb időmúlás enyhítő jellege mellett is törvényes, így enyhítése nem indokolt.

[49] A másodfokú ítélet egyéb rendelkezései ugyancsak törvényesek.

[50] A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét mindkét vádlottat érintően a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

Budapest, 2023. február 24.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

dr. Cserni János s.k.

dr. Ignác György s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 25.Bf.10.475/2021/7. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.180/2022/9. számú végzésével mindkét vádlott vonatkozásában 2023. február 24. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. február 24.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő